

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o.**, IČ 49356089, se sídlem Praha 10, Pražská 1321/38a, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. ledna 2014 zn. 2225/530/13/Hen, 78547/ENV/13,

t a k t o :

Žaloba se postupuje k vyřízení Městskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 24.2.2014, Krajskému soudu v Plzni doručenou dne 5.3.2014, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. ledna 2014 zn. 2225/530/13/Hen, 78547/ENV/13 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ústí nad Labem, pobočky Karlovy Vary, ze dne 4. října 2013 č.j. ČIŽP/44/OOH/SR01/1211736.011/13/DSJ, jímž byla žalobci podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), uložena pokuta ve výši 420 000,-Kč za správní delikt podle § 37 odst. 4 téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že provozoval zařízení k využívání biologicky rozložitelných odpadů – kompostárnu na skládce TKO Činov v k.ú. Hradiště v rozporu se závaznou podmínkou integrovaného povolení schváleného rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 5.11.2004 čj. 4346/ZZ/RO/SP/04.

Doručením žaloby ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) bylo zahájeno řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s.ř.s.*“).

Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s.ř.s. kdykoliv za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení). Mezi podmínky řízení patří mimo jiné místní příslušnost soudu.

Podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci

vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.

V daném případě zvláštní zákon ani soudní řád správní jinak nestanoví.

V žalobou napadeném rozhodnutí je správní orgán I. stupně označen jako „Česká inspekce životního prostředí“.

Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2012 č.j. Nad 81/2012 – 71 (publikovaného ve Sb. NSS pod č. 2803/2013) se podává: *„Pokud je k rozhodování o správních deliktech (např. dle § 4 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, § 80 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, § 66 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech) příslušná Česká inspekce životního prostředí, rozhoduje o nich v prvním stupni; o odvolání rozhoduje Ministerstvo životního prostředí. Oblastním inspektorátům České inspekce životního prostředí zákon nesvěřil samostatné rozhodovací pravomoci. K řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím je proto v souladu s § 7 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu sídlí ústředí České inspekce životního prostředí.“*

Ve výše uvedeném usnesení Nejvyššího správního soudu se dále uvádí: *„V předkládané věci má Nejvyšší správní soud posoudit, zda lze oblastní inspektorát České inspekce životního prostředí považovat za správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni dle § 7 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o této otázce rozhodoval již v usneseních č.j. Nad 9/2012 - 37, Nad 21/2012 - 38, Nad 39/2012 - 30 a Nad 79/2012 - 36 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a neshledal důvod k tomu, aby se v posuzovaném případě od těchto rozhodnutí odchýlil.“*

Za správní orgán lze považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni pouze tehdy, svěruje-li jí nějaký právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ans 8/2008 - 84).

Oblastní inspektoráty České inspekce životního prostředí takové postavení nemají. Česká inspekce životního prostředí byla zřízena zákonem č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“) jako orgán státní správy s celostátní působností. Ustanovení § 1 odst. 2 zákona o ČIŽP upravuje pouze postavení a interní organizaci České inspekce životního prostředí, nesvěřuje však jednotlivým oblastním inspektorátům samostatné rozhodovací pravomoci ani nevymezuje jejich působnost. Zákony upravující oblast ochrany životního prostředí rovněž nepředpokládají žádnou pravomoc jednotlivých oblastních inspektorátů, neboť zmiňují pouze Českou inspekci životního prostředí (například zákon o odpadech, zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, zákon

č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny). O odvoláních proti rozhodnutím České inspekce životního prostředí rozhoduje žalovaný (srov. např. § 1 odst. 1 zákona o ČIŽP, ve spojení s § 68 odst. 2 zákona o odpadech). Oblastní inspektoráty jakožto dekoncentrované regionální složky České inspekce životního prostředí tak jednají a vykonávají činnost jejím jménem, a proto o nich nelze uvažovat jako o samostatných správních orgánech, které by byly nadány rozhodovací pravomocí.

Na základě výše popsaných úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že za orgán, který v dané věci vydal rozhodnutí v prvním stupni (§ 7 odst. 2 věta první s. ř. s.) nelze považovat oblastní inspektorát, nýbrž Českou inspekci životního prostředí se sídlem Praha 9, Na Břehu 267. Proto je podle Přílohy č. 2 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, místně příslušným Městský soud v Praze.“

K výše uvedenému zdejší soud dodává, že rovněž zákon o integrované prevenci přiznává oprávnění a ukládá povinnosti České inspekci životního prostředí, nikoli jejím oblastním inspektorátům. Zákon č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů, kterým se Česká inspekce životního prostředí zřizuje, sice uvádí, že Česká inspekce životního prostředí se člení na ústřední a oblastní inspektoráty (§ 1 odst. 2 věta první), ale ve vztahu k působnosti v jednotlivých složkách životního prostředí, již stanoví tento zákon a další zákony, uvádí jen inspekci, tj. Českou inspekci životního prostředí, nikoli její oblastní inspektoráty či jiné dekoncentráty (§ 1 odst. 4).

Jelikož vzhledem k uvedenému není zdejší soud k vyřízení podané žaloby místně příslušným, postupuje ji podle § 7 odst. 5 věty první s. ř. s. [podle něhož není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému] k vyřízení Městskému soudu v Praze jako soudu, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 14. března 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková